

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

L

.

G

.

D

 JULEN 1952

*Glade jul, dejlige jul!
engle daler ned i skjul;
hid de flyver med paradigrønt,
hvor de ser, hvad for Gud er kønt,
lønlig iblandt os de går.*

*Salig fred, himmelsk fred
toner julenat herved;
engle bringer til store og små
bud om ham, som i krybben lå,
fryd dig hver sjæl, han har frelst!*

B. S. Ingemann.

Atter ringer klokkerne julens store glæde ind, og hver gang julen påny kommer med al sin rigdom, føler vi mennesker dobbelt trang til at dele vor glæde med alle dem, vi har kær.

Derfor kommer der nu også julebud til dig herovre fra det hjem, hvor du som dreng fik lov til at opleve julen, og jeg ved jo, at du venter denne hilsen og ville blive skuffet, om den ikke kom.

— — —

Nu, medens jeg sidder og skriver dette til dig, er vi nået så langt ind i december måned, at vi i aften skal tænde det 8. lys på julekronen, så vi har allerede haft en række af festlige aftener derinde på den store dagligstue, og hver eneste aften har jeg kunnet oplæse een eller flere adventshilsener fra jer gamle drenge.

Den 1. december havde vi den glæde at have Enoch og hans hustru Inger iblandt os, og Enoch var med sin musik med til at gøre aftenen festlig for os. Desuden havde han skrevet nogle smukke vers til det første lys, de blev oplæst, du vil finde dem lidt længere fremme.

Der var desuden til denne aften kommet ikke mindre end 19 breve, et bevis på, hvor stærke de bånd er, der stadig knytter os sammen. En af dem, der var her for mange, mange år siden — han rejste herfra i 1919 — skriver bl. a. således: »Rundt på hele kloden sidder i dag vi gamle drenge og lader tankerne gå de mange år tilbage til dengang, da vi selv sad på bænken og stirrede ind i den første lille flamme på julekronen. Som travle barnefødder myldrer minderne frem og lader os genopleve den hygge og forventning, som er et særkende for juleforberedelserne på Landerupgaard. Et ønske fødes i vort sind. Ak, gid vi var børn igen og måtte få lov til at genopleve det hele bare een gang! Men er det end uopnåeligt at ønske sig tilbage til barneverdenen, så skænkede Gud os mindernes rige gave, og derigennem oplever vi det hele igen.«

Vor gode ven E. A. Mogensen, der virkede som lærer her for mange år siden, slutter sit brev således: »Gennem 25 år har man ikke undgået nu og da at have følt sig ene i et dybt mørke; men det lille beskedne lys var der alligevel, lyset, der tændtes for snart 2000 år siden. Gid I må opleve allesammen, at det lys må blive tændt i sindet, så det aldrig slukkes.« —

Og hør så Enochs vers:

D e t f ø r s t e l y s .

»Se lyset i kronen af duftende grene fra granen, et barndommens bud om julen, der var, og om julen, der kommer — om lyset, der aldrig går ud.

Som helligtrekongerne ledtes af stjernen, der stod over Betlehem by, så droges af lyset i kronen mit øje med glæde hver advent påny.

Gud give min glæde fra barndommens dage må hvile i barndommens tro, at een gang det frø, som blev sået i glansen fra kronen, må spire og gro.

Fra fjerneste strand, under tropernes sol, har jeg længselsfuldt tankerne
sendt
til stuen derhjemme, når lyset i kronen den 1. december blev tændt.

Når rimfrostkrystaller som sølvdiademer var slynget om buske og træer, jeg syntes, det var, som om lyset i kronen fik stjernernes dejlige skær.

Så stands da i travlheden, du, som var med under lyset i kronen engang!
Tag minderne frem — der er noget i luften — syng med, det er barn-
dommens sang.«

Med disse vers sender Enoch til jer alle en hjertelig hilsen med ønsket om glædelig jul.

*

Grundtvig siger i sin smukke adventssalme: »*Julenat, da Vorherre blev født, da tændte sig lyset i mørkets skød*«. Og nu kommer snart det øjeblik, da vi skal tænde vore julelys, mindes den første julenat og høre det gamle, evigt unge juleevangelium. Så skal det være mit ønske for os alle — små som store — at vi må åbne vore hjerter og vore sind for julens budskab til os, så vil der blive sandhed i klangen, når vi synger vore dejlige, gamle julesalmer.

Og hermed sender vi vore bedste ønsker om *en glædelig og velsignet* jul for dig og alle dine kære!

*

Nu, da vi går og forbereder julen på vort store hjem, dukker ganske naturligt minderne fra sidste jul frem; det er ingen sag at berede jul, når så mange hjælper os dermed. Vi tænker på de meget store gaver, vi modtog fra den kreds af damer ovre i Richmond i Californien, »the mothers of Taulov club«, der med fru Ingeborg Hansen i spidsen tænker så kærligt på vore drenge, og vi tænker på drengenes og min gamle, trofaste ven Palle Flø, der farer til søs ovre i østen på amerikanske transportskibe, og som hver jul glæder drengene med store gaver. Og fra Kaj Bloch kommer der en stor pakke med bøger til alle drengene, fra en købmand i Kolding fik vi sidste jul tre par ski med fuldt tilbehør, fra en anden en kasse appelsiner o.s.v., en gammel dreng sendte en mægtig pakke bolcher. Hvad alle disse store gaver betyder, hvor der skal

dækkes julebord for 70 drenge, behøver jeg vist ikke at fortælle, heller ikke, at vi alle her på hjemmet fyldes med den dybeste taknemmelighed imod alle dem, der i så høj grad er med til at skabe juleglæde blandt drengene. For det ved jo alle I gamle drenge, at når vi juleaften har været nede på skolen ved de tændte juletræer og der har holdt vor julefest, så kommer bagefter anden del af festen oppe på de to store stuer, som drengene har kappedes om at smykke til jul, hvor julekronen nu stråler med alle 24 lys, og hvor alle gaverne ligger og venter på hver drengs plads. Så kommer det store øjeblik, da man skal se, hvad der er til en, så er der en glæde og jubel uden lige. Hvor kunne jeg ønske for alle dem, der har sat så meget ind på at glæde drengene, at de kunne opleve denne stund; men vi må nøjes med at sende dem mange kærlige og taknemmelige tanker, inden vi slutter aftenen. —

Og nu, da julen atter er rykket nær, er gaverne derovre fra den anden side af jordkloden igen begyndt at indfinde sig, og jeg er sikker på, at der vil blive nok at glæde sig over i den retning også i denne jul.

En rolig stund i plantagen. 1952.

1952

I det forløbne år har vi fulgt de gamle linier og traditioner, og vi synes ikke, at her har været større skelsættende begivenheder. Dog må det nævnes, at hjemmets rammer er ændret noget, idet den gamle, faldefærdige østfløj endelig er blevet restaureret, den sydligste ende af den over imod loggiaen er helt skåret bort, og der, hvor vognporten tidligere var, er indrettet nye og tidssvarende toiletter. Men det blev altså ikke den bygning med ny skole- og dagligstue til 1. kl., lærerbolig m. m., som vi havde håbet på. — Til gengæld har vi opnået det, at vi har fået lov til at nedsætte drengetallet yderligere, nemlig fra 70 til 60, hvad vi er meget glade for, da der så bliver mere tid for os voksne til at tage os af hver enkelt dreng, og for drengene er det også en stor fordel, at flokken ikke er altfor stor. Endnu ligger tallet dog på 68, og det bliver måske ikke så helt let at komme ned på de 60.

En stor del af det gamle tømmer fra østfløjen er blevet kørt ned i skoven, for at drengene kunne bruge det til at bygge sig hytter af, og det har de i rigt mål benyttet sig af, så nu ligger der hytter rundt om i skoven. Flere af dem er forsynet med køjer, kakkelovne eller en primitiv pejs. Det har været morsomt at bygge dem, mange fridage er tilbragt dernede, og når man kan få lov til at være dernede en hel søndag, selv lave sin mad og overnatte i sin hytte, ja, da føler man sig næsten som en nybygger i Canada.

Også i løbet af dette år har en del af vore tidligere elever bestået deres svendeprøve, og Henning har taget en fin præliminæreksamen og forbereder sig nu i København til optagelse på Polyteknisk læreanstalt. Vi har for tiden tre drenge på realskole, og to af vore drenge har i årets løb gennemgået en af statens sømandsskoler med pænt resultat, og de pløjer nu begge de salte vover og befinder sig godt derved.

Ved *konfirmationen* den 30. marts blev 18 af vore drenge konfirmeret. Det knob for resten at komme tilbage fra Eltang kirke, rutebilen med de fleste af konfirmanderne og deres gæster sad fast i snedriverne i næsten en time, men endelig nåede de hjem til den ventende festmiddag. De allerfleste af disse store drenge er nu forlængst rejst herfra og er i gang med deres uddannelse, eller de har fået et foreløbigt arbejde, indtil de kan komme i lære.

For *Forbundshaven* har det været et ganske godt år, særlig havde vi en mængde dejlige jordbær, tre gange kom der en forsyning på op imod 100 pund ud til flokken, der var i sommerlejr. Æbler har der også været en del af, men de koster blot altfor lidt.

Det daglige arbejde i skolen og ude i det fri har gået sin vante gang, men ind imellem har der været en mængde forskellige oplevelser, så tilværelsen ikke af nogen har kunnet føles ensformig.

Ved *fastelavnsfesten* var alle drengene som sædvanlig iklædt male- riske dragter fra komedierummet; de tog sig storartet ud og morede sig brilliant under tøndeslagningen, ja til helt ud på aftenen.

Nogle af hytterne i skoven. 1952.

Turen til Anslet den 10. februar havde sin ganske særlige charme i år, takket være vejret. Medens aftenfesten fandt sted i forsamlingshuset, satte det nemlig i med en vældig nestorm, og da vi næste formiddag skulle af sted, var snestormen på sit højeste, alle veje var blokerede, og tilmed lå rutebilen, hvormed vi skulle have kørt til Kolding, væltet i en grøft. Det var i det hele taget ganske umuligt at komme derfra, og jeg måtte fra mit kvarter hos familien Lindberg ringe rundt til alle de store gårde, hvor de forskellige drenge var indkvarteret og sige til dem, at de

Konfirmanderne. 1952.

Det store øjeblik, da vejen til Landerupgaard blev asfalteret. 1952.

Generalprøve på »Smilende Øje« — wild-west komedie i 7 akter. 1952.

blev nødt til at blive der en dag længere. Det var lige noget, der passede dem, de havde det allesammen så dejligt, hvor de var. Endelig næste formiddag kom vi af sted; men da vi var kommet forbi Haurballegård, var det håbløst for rutebilen at komme videre, og resten af turen blev tilbagelagt tværs igennem terrainet, vejene var fuldstændig spærrede af mægtige driver. Orkestret håber på, at vejret skal blive ligeså godt, når vi nu snart skal derned igen.

5. marts havde vi den helt store teateraften, idet drengene opførte ikke mindre end tre skuespil: »Kejseren og hans datter« — sangspil i 1 akt, »Smilende Øje« — wild-westkomedie i 7 akter (Ibse), og »Prinsessen og ungersvenden« — stort drama i 4 akter. I det hele optrådte den aften 39 drenge som aktive skuespillere og gjorde det fint. De to sidste komedier havde deres genopførelse ved sommerlejr festen for et større publikum af klitboer.

På *Kongens fødselsdag* den 11. marts blev flaget naturligvis hejst med fuld musik om morgenen, og om aftenen holdt vi fest på den store dagligstue, hvor der var smykket med hvide duge, blomster, flag og levende lys, hvor der blev talt for Kongen, drukket chokolade, og hvor orkestret spillede.

Befrielsesfesten om aftenen den 4. maj formede sig på lignende måde, og 15. juni fejrede vi vor *FDF* kreds's 40 års fødselsdag.

Fra vort drengesforbunds 40 års fest 15. juni 1952.

I det hele taget har året været rigt på festdage hos os, og da vore drenge i sommer havde vundet *Drengenes trekamp* og dermed Hans Majestæt kong Frederik den IXs vandrepokal, syntes vi også, at der var grund til at feste. Endelig er året 1952 *Landsforbundet Frivilligt Drengesforbunds jubilæumsår*, idet den første kreds — kredsen på Frederiksberg — som bekendt oprettedes 27. oktbr. 1902. På denne dato var der stor fest i Odd-Fellowpalæet, hvor jeg havde den glæde at være med sammen med Gerhard, og det blev en smuk og uforglemmelig fest; men 50 års jubilæet måtte naturligvis også fejres rundt om i kredsene, og for vort vedkommende skete det den 9. novbr., og vi havde ved den lejlighed den store glæde, at *FDFs stifter Holger Tornøe var vor gæst*. At der var særlig festlig på stuen den aften, behøver jeg vist ikke at fortælle; orkestret spillede, der blev holdt tale for Tornøe med tak for hans store indsats for Danmarks drenge og med understregning af, hvad FDF havde betydet og stadig betyder for drengene her hos os, og derefter fik vort forbunds stifter et drønende hurra. Så var det Tornøe, der tog ordet, og i en lang og smuk tale fortalte han os træk fra sin egen drenge- og ungdomstid og dermed om det, der dannede baggrunden for, at han begyndte FDF-arbejdet. Det var en aften, som sent vil glemmes.

Vort orkester har i løbet af året gjort en meget stor indsats, det har naturligvis måttet yde sit bidrag ved alle festdage og møder her på hjemmet, og ved alle de mange besøg her har været, men desuden har der gang på gang været bud efter det udefra. Det har spillet ved K.F.U.M.s

idrætsstævne i Lunderskov, ved Herslev Husmoderforenings møde i Hvandlund skov, ved Distrikts-idrætsstævnet i Vejle, ved skoleidrætsstævne i Hejls og så naturligvis ved alle vore egne kortere eller længere marchture. Ser jeg protokollen over FDFs arbejde igennem, viser den,

Ved Vesterhavet. 1952.

at orkestret foruden på turene og i sommerlejren har måttet optræde over 30 gange i løbet af året, det er en indsats, som Billesbølle har ære af. Desværre er nu det tidspunkt kommet, da de fleste af drengene i orkestret skal rejse, men en stab af ny rekrutter er allerede i gang.

FDF arbejdet har gået sin regelmæssige gang med ugentlige patruljemøder, med terrainlege om søndagen i de omliggende skove eller med *lejrsport*. Årets første week-endlejr fandt sted i blokhuset »Drengbo« nede i vor skov den 2. og 3. februar, 12 drenge deltog. 3. og 4. maj lå væbnerne i lejr i Neder-Haastrup skov, 3. og 4. juni havde vi en stor

Tvillingerne på ryggen af »Tot«. 1952.

lejrøvelse, hvori deltog indianere, cowboys, beduiner og pelsjægere, ialt 5 patruljer, og i oktober og november har drengene atter dyrket lejrlivet flere gange, men da var ikke teltene, men hytterne i brug.

Af de mange *større besøg*, der i år har fundet sted hos os, skal nævnes: Jelling seminarium, Tønder seminarium, Skanderup ungdomsskole, Aarhus amts børneværnsforening, Sct. Georgs Gildet i Kolding, Socialpæd. forening i Nyborg, Grindsted lærerkreds, Aabenraa børneværnsudvalg, 34 sydslesvigere fra Damholm, 50 væbnere fra FDF Fredericia, DUI Fredericia. I marts havde vi besøg af ca. 100 soldater fra 7. regiment i Fredericia, og i juli var soldaterne her igen under en bivuakøvelse — og blev trakteret med jordbær. 19. maj modtog vi vore venner fra Kragelund — 118 voksne og børn — og vi var meget glade for at kunne gengælde lidt af den store gæstfrihed, vi møder derude hver sommer. Den 25. juni havde vi besøg af voksne og børn fra klitten, men desværre øsregnede det under hele besøget, så det var ganske umuligt for gæsterne at færdes ude i det fri i park, have, ved kilden o. s. v. — Fra udlandet har her været gæster fra Schweiz og fra Finland, og vi har hørt *foredrag* bl. a. af dr. Vilh. la Cour og af kontorchef B. von Munthe af Morgenstjerna. Den sidste fortalte os om skibsbygning gennem tiderne og ledsagede sit foredrag med tegninger.

Af ture udover de andet sted omtalte må nævnes en dejlig sejltur på Lillebælt med en fiskekutter fra Skærbæk den 11. april, hvori deltog 40

drengene og adskillige voksne, samt en tur til Fredericia og Strib i efterårsferien for alle de drenge, der ikke var med på turen til sommerlejren. Og endelig en fodtur til Lillebæltsbroen for væbnerne den 16. marts.

Ja, årets billedbog er broget, og der er mange blade i den, og du vil sikkert give mig ret i, at året har bragt os mange oplevelser, der er værd

Leif og Bjørn. 1952.

at sige tak for. At der så også har været sorger og skuffelser, ved du jo ligeså godt som jeg, men det kan vi mennesker nok heller ikke godt tåle at være fri for, og det er vist i regelen det, som er tungt, vi lærer mest af, for det får os til at se, at ved vor egen kraft formår vi intet.

Jeg har fortalt om mange besøg, og dog har jeg ikke omtalt de besøg, som jeg er allermest glad for, nemlig besøgene af mine gamle drenge. Som nu f. eks. ude i sommerlejren den første halve snes dage af juli, hvor solen hver dag skinnede fra morgen til aften, og hvor en hel flok af de rigtig gamle drenge havde fundet derud, nogle med både kone og børn.

Leg i havstokken i den synkende sol. 1952.

På fodtur til Lillebæltsbroen. 1952.

Hjem fra morgensang på Slogbjerg. 1952.

I, der var med, glemmer f. eks. næppe den aften, da vi, efter at drengene var gået til køjs, lå lejrede en stor flok om bålet i den stille sommeraften. Da følte vi rigtig, at vi var *hjemme* i vor egen lejr, Bjærgeborg, følte, hvordan også denne plet er med til at binde os sammen.

Den gamle drengs sang.

Jeg kaster mit værktøj, min høvl og min sav
 eller stikker min bog i reolen,
 i stedet jeg griber min ransel og stav,
 imod vest vil jeg vandre med solen!

Hvad enten jeg kommer fra syd eller nord,
 langs med vejen bag klitternes kæde,
 da fyldes mit hjerte, jeg ved ikke ord,
 med en drenget, men inderlig glæde.

Thi ser jeg bag klitten et blafrende flag
 over Bjærgborgs straatækte tage;
 det er, som om tiden, der ligger langt bag,
 kommer til mig fortryllet tilbage.

Vesterhavet viser tænder. 1952.

På vej til Vesterhavet, 1952.

Fra Vesterhavsturen. 1952.

hare, så det var nemt. Om aftenen var der underholdning, men drengene var trætte, så vi skulle tidlig i seng.

Efterhånden var vi nået til søndag; men vi måtte videre. Målet for den dags march var Hornelund. Det var som den foregående dag meget varmt. Solen var faldet i arme og ben; vi havde på fornemmelsen, at huden var 2 cm for lille, en rigtig uhyggelig fornemmelse. Vi spiste is og drak æblemost, men det kunne vi jo ikke leve af. Boje kørte i forvejen og bestilte bøf på et hotel; »men husk,« sagde Boje til serveringsdamen, »godt med kartofler.« Et par timer efter kom vi travende; vi havde fart på, vi skulle jo spise bøf. Og der blev spist. Serveringsdamen havde travlt, jeg tror ikke, hun har haft så travlt før. Bagefter sagde hun: »Jeg vidste godt, at de kunne spise meget; men så meget havde jeg dog ikke troet.« Vi var ikke nået til vor lejrplads endnu, så vi marcherede videre. I Hornelund fik vi vor gamle lejrplads hos gårdejer Østergård. Lejren ligger på toppen af en bakke. Vi fik pakket ud og rejst teltene. Som de foregående aftner var der også underholdning her.

Næste dag traver vi igen, denne dag skal vi nå Sdr. Bork, og vi ved ikke, hvor vi skal slå lejr; det er et sted, hvor vi ikke har været i mange år. Vi får dog en lejrplads ved en gård. Det er første dag, vi selv skal lave mad; men det går storartet. Om aftenen er der lidt underholdning igen, og gårdens madmor serverer til slut frugtgrød til os alle.

Så kommer sidste etape af den 130 km lange tur. Vi går tværs over

den flade marsk til Nymindegab. Da måtte »Peter Madsen holdet« have forstærkning af de øvrige, da vejene var fulde af sand. Styrmandene kom også på prøve, da der på begge sider af vejen, der ikke var ret bred, var dybe grøfter, og der skulle vi jo helst ikke have »Peter Madsen« ned. Turen op ad Holmslands klit har jo altid sit særlige præg.

*Det gamle skibsanker,
som blev fisket op af havet lige vest for sommerlejren.*

Vi kommer til Bjerregård. Her er flagene hejst, og alle kommer til vejen for at byde os velkommen. Men det bedste af det hele er dog det øjeblik, da vi svinger ind i sommerlejren, og »Maraj« vinkende tager imod os; så ved vi, at nu venter der os tre uger, hvor hver dag er en fest.

Ja, det var i korte træk turen til Vesterhavet; men der skete daglig små episoder, som jeg ikke har fået med her. Vi fik meget på turen. F. eks. kom vi en dag til et sted, hvor vejen var under reparation, så vi

Hvil på pinseturen til sommerlejren. 1952.

måtte gøre holdt lidt. Mens vi ventede, gav orkesteret et nummer for arbejderne, som til tak samlede 20 kr. ind til os. Den slags er med til at gøre turen til en uforglemmelig oplevelse.

Til slut vil jeg ønske alle, der læser dette, en rigtig glædelig jul og et godt nytår.

Aksel Grum Jensen.

»Glimt«.

Så gik der atter et begivenhedsrigt år, ja tiden næsten er fløjet af sted for os, så vi knap kan forstå, at den er gået, men det er rigtigt — vi er allerede et godt stykke inde i december, der er allerede flere lys i krønen — alle har travlt med at lave julegaver — og nu er det altså ved at være ved den tid, juleheftet skal i trykken og I alle skal have jeres julehilsen her fra det store hjem. Også min familie og jeg vil gerne være blandt dem, der sender jer en hilsen, og jeg vil gøre det ved at lade tankerne gå tilbage i året, der svandt.

I pinsen var vi traditionen tro ude i sommerlejren — en herlig cykeltur med fin vind både ud og hjem, hvad vi selvfølgelig var meget taknemmelige for, idet vi huskede sidste pinse, hvor vi havde strid modvind, men vi havde også gået og »luret« vejret, og vi ventede helt til

Ude i klitterne står endnu en luftværnskanon — efterladt af tyskerne. -

2. pinsedag med at tage afsted, og det var vi som sagt meget heldige med — og een ting til: vi nåede også at være med ved Dahls sølvbryllup om torsdagen. I kan tro, det var lige noget, der passede drengene. Dagen i forvejen havde vi øvet os flittigt på at kultivere vore stemmer (så godt som muligt). Selve sølvbryllupsdagen stod vi tidligt op, besteg vore cykler og satte kursen mod Bjerregård, dog holdt vi på vejen en lille generalprøve. Da vi kom til Dahls, var en hel del af klittens folk allerede samlet for at hylde sølvbrudeparret — og jeg tror, de fik en morgenhilsen, som de var glade for, men som de sandelig også havde fortjent. Bagefter fik vi kaffe og kager, og I kan tro, der forsvandt noget under bluserne — og en ordentlig pose rundstykker fik vi med til dem dernede i lejren.

Fra vesterhavsturen i Hornelund: Vi havde haft fest for beboerne om aftenen, og efterhånden var drengene kommet til ro, og alt åndede snart dyb stilhed, kun afbrudt af en ensformig snorken fra et enkelt af teltene — klokken har lige passeret midnatstimen — Bamse i Bojes telt spidser ører og begynder at knurre ildevarslende. Boje får hovedet viklet ud af sin nye sovepose — tysser på Bamse, men kan dog ikke lade være at lytte — hvad er det for en underlig dump buldren, der lyder i det fjerne — lyden kommer nærmere og nærmere — hårene rejser sig på ryggen af Bamse — pludselig stiger den dumpe buldren

De små drenge afhentes i en stor militærbil. 1952.

til larm af mange store fødder, der vader rundt på lejrpladsen — de »fremmede« derude på pladsen begynder at rage rundt i vore sager, gryder, tallerkener, en enkelt bardun bliver revet op, men tilsyneladende sover alle i lejren undtagen Boje og Bamse — tummelen vedvarer, og da tilsyneladende alle lærerne er langt borte i søvnens rige — de rører i hvert fald ikke på sig — beslutter Boje selv at undersøge sagen — hans telthold bliver sagte vækket — og teltdøren glider stille til side, Boje, tvillingerne m. fl. ser ud i den måneklare nat og — — rundt om bålet, i ophøjet majestæt, står i sluttet kreds 15—20 store, bredbagede, røde køer i ivrig drøftelse af alt »det«, der har taget deres hvilehøj i besiddelse — den største af køerne har anbragt sig med forbenene på en af vore gryder, hvorfra den skuer ud over pladsen. Dette syn er dog for meget for Bamse, der med en hidsig gøen farer frem mod fredsforstyrrelserne — dog med behørig afstandtagen — Boje og drengene bagefter — med bare skjorter flagrende om benene og ved klap, hyssen, larm og råb får de flokken jaget på flugt. Denne scene gentog sig tre gange i nattens løb. Da vi om morgenen gjorde nattens ødelæggelser op, var resultatet: et knust stegefad, to bulede gryder, samtlige tallerkener og krus væltet rundt i en pærevælling — desuden manglede et viskestykke, to par bukser og tre halstørklæder — men ellers havde vi en rolig nat.

»Lejren er stille«, de små ligger lunt i deres køjer, Axel står og læser

Nymindegublejren. 1952.

for dem, og jeg er gået en tur ned på vejen for at se, om Boje skulle være på vej hjem. Pludselig kommer en militærlastbil jagende op ad klitten — den standser med hvinende bremses ud for mig, og inden jeg ved et ord af det, er jeg overmandet, bundet og slæbt ned mod Ringkøbing fjord af et par soldater og en flok fuldstændig sorte hjemmevernsfolk, små, og i alt for store uniformer, jeg kan høre bilen starte og køre videre op mod lejren, hvor den standser mellem de to store bygninger — et øjeblik efter lyder der fløjten, hornsignaler, drengestemmer, kommandoråb o. s. v. — jeg bliver smidt ved bådehuset, en raket går til vejrs lige ved øret af mig, og mine vogtere opsluges af mørket, lidt efter hører jeg drengene fra lejren komme, og de finder mig forsynet med et mægtigt blåt øje og en »blodtud«, de får mig stablet på højkant, og så tilbage til lejren, hvorfra der har lydt brag som af skud eller sprængninger. Vi samles på pladsen — nogle fryser, nogle er bange, et par har ondt i maven, en enkelt er »modig«, og nogle er inde hos tanterne. Pludselig indhylles vi i en tæt, uigennemsigtig røg, der fuldstændig lukker for alt udsyn, en enkelt tror, det er et gasangreb, der er sat ind, og vi kaster os alle næsegrus til jorden, og sandelig, vi kan se hinandens ben, så lyder der skud fra plantagen, vi forsøger at finde ud af røgtæppet, endelig er vi i fri luft, og så går den vilde jagt, og inden længe er de 18 »sorte« og deres håndlangere, et par soldater og en lærer, overvundet og bragt til bords i spisestuen. Bedst som vi sidder og hygger os, går døren op, og

Drengene prøver soldaternes feltbane. 1952.

Vesterhavet i stilhed. Efterårsferien 1952.

Besøg i fæstningsværkerne ved Nymindegab. Efterårsferien 1952.

Bruno og et par andre træder ind, de havde jaget hinanden rundt om et fyrretræ ca. $\frac{1}{2}$ time, inden de opdagede, at de var venner; men dette overfald blev anledningen til, at drengene søndag eftermiddag blev inviteret ned på hjemmeværnsskolen i Nymindegab til fodboldkamp, film, rundgang, kager og sodavand. — Søndagen oprandt med fint vejr, kl. 1 blev vi hentet i en stor militærlastbil, der hurtigt bragte os ned til lejren, hvor vi snart var midt i en spændende fodboldkamp, hvor vi fik så inderlig mange klø, som drengene tog med godt humør i bevidstheden om, at hvis de havde haft et par år mere på bagen, var resultatet blevet et noget andet. Da fodboldkampen var forbi, fik vi wienerbrød og sodavand, og nej hvor drengene spiste, 6—8—10 stykker hver, og så påstod de, at drengene fra hjemmeværnsskolen spiste mere end det dobbelte; men efterhånden som jeg har tænkt mere på de bakker wienerbrød, der kom fra bageren, er jeg blevet overbevist om, at drengene har spist alt det brød, der også var beregnet til skolens mandskab — men det er der ingen, der har sagt noget om. — Da nu dette festmåltid var til ende, så vi skolens bygninger og sluttede i foredragssalen, hvor vi så en hel del morsomme films — men så kom det bedste, drengene blev nu vist hen på terrainbanen, og inden længe var alle i gang med at forcere de mange forhindringer; man kravlede, klatrede, balancerede, sprang, løb, kravlede igen o. s. v. Det var vel nok spændende, særlig turen gennem »helvede« prøvedes om og om igen. Desværre gik tiden alt for hurtigt, og snart

sad vi i bilen på vej hjem — men vi havde vel nok haft en god eftermiddag.

Efterårsferie. Også i år gik turen til sommerlejren, vi cyklede fra gården kl. 7, og havde første uheld i Sdr. Vilstrup, hvor to torpederede

Torsken bringes i land ved Hvide Sande. 1952.

hinanden, ved Nørre Bjært mødte vi posten fra klitten, og snart var vi vel anbragt i toget mod Grindsted, hvorfra vi cyklede ud til lejren, vi havde godt vejr, fin vind, og allerede kl. godt 4 var vi ude i »Bjærgborg«, hvor vi skulle nyde lejren for sidste gang i år. Vi plantede mærchalm, hyggede os i dagligstuen, hørte oplæsning, var på tur til befæstingerne ved Nymindegab — det var vældig spændende at trænge ned i de ukendte bunkers; men engang var det lige ved at gå galt, vi var en tre stykker, der lige skulle til at hoppe ned i et sort hul, da der til alt held rullede en sten først — »plask« sagde det, og vi sprang ikke — det

I Hvide Sande mødte vi vor gamle ven Iver Post. 1952.

viste sig senere, at der næsten var et par meter vand i bunkeren — det kunne have blevet en ordentlig dukkert. Vi var også en tur ved Nørre Lyngvig fyr, men vi måtte desværre ikke komme op i det — ærgerligt nok. — Det skønneste derude var dog en eftermiddag ved Vesterhavet — solen stod lavt og kastede lange stråler op over himmelen, og ude i synsranden kunne vi se ca. 30 kuttere — et så skønt syn mejsler sig dybt i os alle — og fylder os med en jublende tak for vor herlige lejr.

Med disse spredte glimt fra året, der gik, vil vi ønske jer alle en velsignet jul og et godt nytår.

Fam. Basse.

Sporten 1952.

Det er ufravigeligt, at gymnastikken om vinteren skal danne grundlag for sommerens idræt; men hvor er det dejligt om foråret igen at komme ud i den friske luft på sportspladsen og få begyndt på træningen i de udendørs idrætter.

Allerede i ugen fra den 4. til den 11. maj skulle vi deltage i *trekampen om H. M. Kongens pokal*. Denne trekamp afholdes hvert andet år, og i den kan alle drenge, som er med i F. D. F. eller K. F. U. M. deltage.

Trekampens øvelser var løb, spring og kast, og det gjaldt om, at hver

Ved skoleidrætsstævnet i Hejls. 1952.

eneste dreng opnåede det bedst mulige resultat, idet der blev givet points efter en særlig pointstabel, således at hver centimeter, eller tiendedels sekund kunne blive afgørende for os. Da alle prøver var aflagt, de enkelte drenges points regnet ud og det hele sammenlagt, blev det hele indsendt til trekampens sekretariat, og vi havde nu ikke andet at gøre end at vente og håbe.

Den 17. juni havde vi to *fodboldkampe* mod Smidstrup. Vort første juniorhold vandt her med 4 mål mod 2, og det andet juniorhold vandt med 3 mål imod 2.

Disse kampe var tænkt som en fortræning til skoleidrætsstævnet, der skulle afholdes i Hejls den 21. juni; men dette stævne blev udsat til efter sommerferien, idet dagen oprandt med strålende vejr i den grad, at sportspladsen i Hejls var helt oversvømmet.

Den 27. juni afgik de store drenge til sommerlejren. Nu fik de små herhjemme en rigtig chance for at vise, hvad de kunne præstere i fodbold. Vi fik nemlig besøg af en deling soldater fra Fredericia.

Disse var nærmest ude på en udflugt før hjemsendelsen, og dem havde vi megen glæde af at være sammen med. Efter en dukkert i Geddedammen med efterfølgende aftensmad var de parat til en fodboldkamp. Vi måtte jo beklage, at vi kun havde de små drenge hjemme; men soldaterne var meget forstående og undlod i første omgang at sætte deres bedste spillere ind.

Fredericiasoldaterne holder hvil hos os. 1952.

Det var morsomt at se vore drenge smutte ud og ind imellem de lange soldaterben og snappe bolden lige for næsen af dem. Soldaterne spillede i deres store støvler, som de slet ikke kunne styre eller stå fast med. Opbremsning var næsten umulig for dem. Var de først kommet i fart, var de næsten nødt til at fortsætte lige ud, i den mere eller mindre heldige retning.

Da anden halvleg skulle begynde, fandt soldaterne ud af, at de godt kunne sætte deres bedste folk ind. Det blev en humørfyldt kamp med hylekor som til en rigtig landskamp; men vore drenge vandt en fin sejr med 3 mål mod 0. Bagefter var der masser af jordbær, både til soldaterne og os andre. — Heller ikke her kunne soldaterne klare sig.

Medens de store drenge var i sommerlejr, kom den glædelige meddelelse, at vi havde vundet i trekampen og derved erhvervet H. M. Kongens store vandrepokal. Men ikke nok med det. Vi havde også vundet en mindre pokal for hver af trekampens øvelser. Fire pokaler. Det var jo langt over, hvad vi havde turdet drømme om.

Vi fortalte drengene det herhjemme, og der blev råbt hurra og danset krigsdans mellem bordene i spisestuen. Brevet med denne glædelige meddelelse blev sendt ud til sommerlejren, og derude var man mindst lige så ellevilde over resultatet.

Den sidste uge, de store drenge tilbragte i sommerlejren, havde vi travlt med at træne til gymnastikopvisning, som skulle være et led i

sommerlejr festens store program. Ved denne lejlighed indviede vi vor hjemmelavede buk samt et fjederbræt til afsæt, så der rigtig kunne flyves gennem luften.

Den 17. juli havde vi opvisning for sydslesvigerlejren »Vesterled« og

Preben har indrettet sig en udkigspost på toppen af klitten. 1952.

bagefter fodboldkamp med dem. Sydslesvigerne spillede godt, og først efter omkamp kunne vi notere en sejr på 3 mål mod 2.

Den 3. august havde de små drenge, der da var i sommerlejren, en fodboldkamp imod en flok københavnske feriedrenge i Nymindegablejren; men her vandt københavnerne med 5 mål mod 0.

De små drenge kom hjem, og sommeren gik på hæld. Torsdag den 11. september gennemførtes skoleidrætsstævnet i Hejls i fint vejr. Vi deltog i gymnastik, fodbold og fri idræt. Det blev til en god gymnastikopvisning. Nedsabling i fodbold, idet Agtrup vandt over os med 3 mål mod 0. I fri

idræt vandt vore drenge en klar sejr. Orkestret var med på denne tur og spillede i spidsen for alle deltagerne, da vi før stævnets åbning marcherede gennem byen. Det var en anstrengende, men dejlig dag.

Den 13. og 14. september deltog vi i F. D. F.s distriktsstævne i Vejle

Vor hjemmelavede buk. 1952.

med ca. fyrrer drenge. Vi kørte hjemmefra ved femtiden om lørdagen. Sammen med flere hundrede andre drenge skulle vi om natten sove i eksportstaldene. Der var lagt halm i båsene. At der også kom vand i krybberne, skulle vi senere erfare. Vi hamstrede halm fra de andre, og det forsvandt igen.

De medbragte madpakker blev fortæret til en kop the, og bagefter samledes alle til fest i Håndværkerforeningens store sal. Der var musik, sang og optræden, og F. D. F.s stifter, Holger Tornøe, talte livligt og smukt til os. Derefter marcherede vi alle i fakkeltog gennem byen til

torvet, hvor faklerne blev kastet i et bål. Byens borgmester talte, og aftenen sluttede med, at alle fremsagde løsnet »Altid rank og sand«. Det var en fin aften, som vi sent vil glemme. Klokken var ca. 12, da vi nåede ud til eksportstaldene, hvor vi skulle sove. Det var med en klam fornem-

Tre gode venner. 1952.

melse, vi opdagede, at der i mellemtiden var kommet vand i krybberne, hvor vore tæpper og øvrige bagage var anbragt. Drengene tog det imidlertid med godt humør. Vi bjærgede, hvad bjærges kunne, lånte os frem for resten og fandt vor plads i båsen. Det blev meget sent, før alle kom til ro. Men til gengæld begyndte de første allerede at småsnakke, da klokken var mellem fire og fem. Snakken tog til og blev efterhånden til larm og steg til orkan, der først kulminerede ved 7,30 tiden, da havregryn og mælk blev sat til livs. Programmet for søndagen var stort, begyndte med morgenandagt, derefter gik idrætsdeltagerne til stadion.

Orkestret skulle til sammenspil, og alle de øvrige havde øvelser ude i Nørreskoven. Vi deltog med 5 drenge i stafetløbet, men måtte nøjes med fjerdepladsen. I fri idræt havde vi også 5 drenge i ilden. Ejnar Mortensen og Ib Vejgård vandt over de 11—12-årige. Poul Schmøde blev nummer 2 mellem de tretten—fjorten-årige. Anker og Ib Lychau deltog mellem de femten—seksten-årige; men Anker var uheldig i to øvelser, og de blev nummer 5.

Til middagsspisning var vi indkvarteret rundt omkring i byen. Jeg tror, alle drengene endnu husker al den gode mad og venlighed, vi der nød godt af.

Klokken 3 samledes alle til fest i Skyttehushaven. Der blev talt og underholdt på forskellig måde, til festen sluttede med Væbnersangen.

Så gik turen til banegården, hvor rutebilen ventede os, og vi kørte hjem. Vore drenge havde på hele turen vist sig som rene mønsterdrenge. Det var vi glade for, og vi var enige om, at det havde været en helt rigtig tur.

Den 12. november på Landerupgårds fødselsdag uddeltes idrætsmærker til følgende drenge:

Broncemærke:

Birger Brønsø, Sonny Sambleben, René Sørensen, Poul Schmøde, Bent Jensen, Leif Frede Hansen, Preben Fahlberg, Jørgen Bue Jensen, John Henning Jørgensen, Frank Møller og Uwe Krompholz.

Sølvmærke:

Birger Brønsø, Johannes Lindahl, Jørgen Olsen, Poul Schmøde og Leif Frede Hansen.

Guldmærke:

Knud Foldager, Poul Schmøde og John Sejer Petersen.

Hermed ønsket om en god jul og et godt nytår til alle.

Familien Poul Jensen.

» Dejlige Danmark«, således står der i en af vore sange, men der er også dejligt i udlandet. Her fortælles om en lille tur, som jeg har været ude på i foråret.

De fleste af jer ved sikkert, at jeg har været på håndværkerhøjskole, hvor jeg har fået min eksamen, og efter at alt det var overstået, var vi 37 elever, som havde meldt os til denne tur — gennem Tyskland, Østrig, Svejts og Italien.

Den 27. marts kl. 7 startede vi i 2 busser. Der blev rigtig sagt farvel, for det ville tage 24 dage, inden vi var hjemme igen. Det gik hurtig mod Gedser, hvorfra vi skulle med færgen til Grossenbrohde. Herhjemme var det hundekoldt, men vi troede, at jo længere vi kom mod syd, des varmere ville det blive, men i Tyskland var det ikke meget bedre, da det sneede godt. Sådan fortsatte vi i 2 dage, endelig blev det godt vejr igen, nu kunne vi mærke, at vi nærmede os syden.

Første sted, vi gjorde holdt i et par dage, var i Innsbruck i Østrig. Her var vi rigtig ude at se på byen. Søndag var vi i bjergene, først tog vi med bjergbanen, derefter med svævebanen, her er vi oppe i 2500 meters højde. Det var fint vejr i byen, men oppe på toppen kom der en snestorm; det var der ingen af os, der tog sig noget af, det værste var, at der var een, der var ved at falde i en gletcherspalte.

Om aftenen skulle vi ud at nyde en rigtig Tyroleraften; først fik vi aftensmad — det kostede 10 sh., ca. 3,50 kr. — det var billigt. Aldrig har jeg set så morsomt et orkester som på et »gasthaus«. — Her kunne vi ikke blive ret længe, det var Rom, der var vor rejses mål; her kom vi til i begyndelsen af april.

De første 5 dage i Rom var vi rundt for at se på museer, kirker og hvad der ellers er værd at se. En dag tog vi en tur uden for byen, vi kørte ca. 25 km til en lille by, som hedder Tivoli; her er der en stor park med en mængde skønne springvand. Turen gik videre til Kristkirken; herinde siges der, at der er aftryk af Jesu fødder. Noget af det smukkeste, jeg så, var »Peterskirken«, den har nogle enorme dimensioner, hovedskibet er 120 m langt, 60 m bredt, den store kuppel er 136 m høj. Vi følte os så små ved at stå derinde; desværre fik vi ikke lov til at hilse på paven, da det var lige før påske.

Noget af det mest spændende, jeg var med til, var gadehandel; her kunne vi stå i timevis for at prutte om prisen, f. eks. købte jeg et tørklæde for 1200 lire; han forlangte 2300 lire til at begynde med, men efter 3 timers forløb fik jeg det.

Turen gik videre mod Pisa; her så vi det skæve tårn; det er underligt, at det ikke snart vælter, det er 55 m højt og hælder 4,5 m. Sådan kunne jeg blive ved. Det skønneste, jeg så på hele turen, var »Lugano« i Svejts, her havde vi ønsket, at vi kunne blive i en uge; men turen var jo fastlagt, inden vi tog hjemmefra. Her havde vi en dejlig aften; der var nogle af os, der havde fundet en dejlig siddeplads, hvor der var en pragtfuld udsigt over søen med de mange smukke, kulørte lamper, som hængte langs søens bred.

Næste dag sejlede vi fra Lugano til Gandria, her blev vi sat i land; nu skulle der spadseres tilbage, der var ca. 5 km at gå, det tog os 4 timer med turen, for når vi kom til en skøn plet, satte vi os ned for at nyde den dejlige udsigt; den skønhed, der mødte os alle steder i Svejts, er ikke til at beskrive, men må opleves af en selv.

I Tyskland så vi endnu de fleste steder ruiner efter krigen, men det havde naturligvis været meget værre; det er godt, at det ikke er vort land, der er så hårdt ramt, det ønsker vi aldrig må ske.

Hermed vil jeg ønske, at de, der læser dette, kommer til vor sommerlejr fest til næste år. — En rigtig glædelig jul og et velsignet nytår ønskes jer alle af

Paul Erik Iversen.

Klitformation på lejrens grund ved Vesterhavet. 1952.

Ak ja!

.... lider du af søvnløshed? Arme stakkelt, den slags kender vi ikke i myretuen her.

Højt til loftet, og vinduerne på vid gab. Der er drenge her, der svømmer i vand efter en regntung nat, eller er knøget til med sne efter en solid vinterfygning, det anfægter dem ikke i mindste måde.

De har også en god fortræning, stol på det. Du skulde se deres hytter nede i den forhenværende granskov. De sover sommetider dernede. Ole's hytte er ikke større end et halvvoxent radioapparat, og så havde han ovenikøbet inviteret en gæst med derned, Otto hedder han.

Ole kantede sig forsigtigt og kravlende ind og bulede ud derinde, så var der lige plads til Ottos hoved. Komfortabelt, kan du tro. I hjørnet en kakkelovn på størrelse med en urtepotte til en dværgkaktus og over den i en snor en efterlyst kop. I det modsatte hjørne en omvendt spand med et julelys i en tom flaske. Gennem det utætte loft var efterårsregnen silet ind og havde gennemblødt papirsækken, der tjente som gulvtæppe og køje. Der blev i hast bygget en veranda udenfor af nogle rafter stillet skråt op mod taget, og så tørnede de ind.

Om de sov? Gjorde de det ikke, så kunde de altid tage revanche næste dag på skolen.

Om de kan sove? List dig op på sovesal A en aften og se, hvordan spindelvævet bølger i takt oppe under loftet, op og ned, eller fortsæt hen på damegangen mellem kl. 13 og 16 om eftermiddagen og lyt — lyt. De tonearter ta'r man ikke fejl af.

Eller har du været i sommerlejren, når der er siesta? Ikke en lyd, alt ånder fred og ro, kun tantes soppen i opvaskepølen og myggedansens summen lige over næsen fornemmes.

Og dog var der en nat, jeg ikke kunde sove, jeg skal fortælle dig hvorfor, så kan du selv indse det.

Jeg skulde ud og se til en dreng, der var i skrædderlære på Nordfyn. Der var ingen biler at få. Bojes var som sædvanlig parkeret hos en mekaniker i Kolding, efter at den ved en lærers og en traktors hjælp havde mistet både kofanger, forskærme og lygter. Jeg mødte netop traktoren med disse effekter oppe ved Jensens hus. Slothus' vogn var som sædvanlig parkeret i nærheden af en rævegrav, og fru Arentzen var kørt til Odense efter en pakke madpapir. Så var det, at den sidste bilejer her på stedet kom mig til hjælp, hele indkørselen blev formørket og blokeret, da han kom trækkende med den.

Jeg var ellers netop på vej op på kontoret for at få fat i Tømmerniels' vogn, men den drejede netop ind gennem den gamle indkørsel belæsset med 5 tømmerka'le og ditto cykler, 800 mursten, 20 sække cement og et væld af tømmer, og udenpå var der fastklistret det meste af første klasse, læreren iberegnet.

Mester var straks villig, så kunde det blive til et familiebesøg med

Fire drenge med hver sin ræveunge. 1952.

det samme. Hans kone og moster blev allarmeret, og imens skubbede mester og jeg dodgen op midt på vejen med snuden i den rigtige retning og gjorde klar til indladning. Ved en ølkasses hjælp kom de op, og så kom det spændende øjeblik, om den vilde gå, det er næsten lige så spændende som at få julegaver.

Og det vilde den. Det begyndte at rumle inde i den, og lyden forstærkedes hurtigt. Så tav den, men jeg fik næppe givet udtryk for min ærgrelse, før det lød, som to katte var røget i hovedet på hinanden, efter at vor styrmand havde givet den et spark et sted i indvoldene og trukket i en lang jernkæde. Den indledede rejsen med nogle lange hop og stod så pludselig stille med et ryk. Moster kravlede ned på gulvet efter sin hat og rakte samtidig fru mester hendes briller, der var røget ved samme lejlighed.

Et nyt spark fik forhjulene til at gå rundt, men den slæbte stadigvæk bagkroppen, men så kom også den med, og kilometertælleren nærmede sig 18. Forskærmene knirkede og gav sig, som var de i hård kulde, mens ruderne klaprede.

Udsigten var aldeles fortræffelig, vi kunde se over folks hække og nikke ind til folk på første sal.

Da vi kom klar af alléen og fik rygvind, steg farten til 24 km. Trinbrættet og gulvfjælene begyndte at hoppe, og tudehornet udløstes mekanisk med nogle arrige bjæf. Emil Hansens ellers så rolige heste fik plud-

selig et nervøst sammenbrud og stak af med Emil bagefter i strømpe-sokker.

Vi havde nær torpederet en trillebør med to mælkejunger, men styrmanden lod den blot passere mellem forhjulene, og den stod uskadt bagved; jeg råbte min lykønskning ind i øret på ham, da min opmærksomhed blev rettet på vejen nede foran. En hel flok hvide italienere på den forkerte side af vejen søgte redning. Alt var et virvar af hvide fjer og røde kamme. Kun to blev liggende på valpladsen, mens en røg fast i forhjulet, og en fjerde anbragte sig foran på køleren og satte sig i position som kølerfigur.

Men der var åbenbart for varmt der, og den forsvandt bagud.

Så nåede vi hovedvejen og dermed cement- og asfaltvejen. Jeg var meget oplivet over at se, hvor høflig folk hilste på os, de lettede på hatten og bukkede helt ned til jorden. Jeg rettede på mit slips og fik ild på en cigar. Det sidste havde jeg vanskelig ved, for farten var nu på det højeste — lige ved 30 km — så jeg hoppede op og ned inde i tøjet, mine knæ slog sammen, og mit låg lå stadig for højt, så jeg kunde ikke få mine tændstikker op af æsken. Da jeg omsider havde fat i to, brækkede de, da jeg ramte ved siden af kassen. Så hilste og smilede jeg ud til folk. Det irriterede mig lidt, at styrmand ikke hilste, han sad, som det ikke ragede ham en fjer.

Så vendte jeg mig om for at se, om mine medpassagerer gouterede folkets underdanighed, men det havde de vist ikke tid til. Kun et anstrengt smil røg nu og da over mosters blege ansigt, når det efter en særlig voldsom rystelse igen dukkede op af frakken. Febrilsk røg hænderne fra hatten til halstørklædet og derfra ned til galocherne; så var fru mester bedre forankret, en hånd for munden og en i brillestativet.

Fra dem gled blikket videre til styrmand, hans rystelser var ikke så mærkbare, fordi han klamrede sig til rattet med armene og trykkede knæene fast omkring stangen, men hans hat cirklede stadig rundt og rundt og tyndede ud.

I Middelfart blev der vild opstandelse, det skal der ellers meget til, her grinede folk åbenlyst lige udenfor vinduerne. Ja, grin I bare, I bliver også gamle engang.

Bil efter bil strøg udenom os bagfra, med et lille koket tut forsvandt de i forskelligtfarvet tåge forude. Fra en sidevej rullede en makker til vores karet ud og bevægede sig foran os i samme retning. Da vågnede styrmand op, skråen blev skubbet over i læ, mens han lænede sig forover og trådte foden hårdt ned på gashanen — 31 — 32 — 33¼ — — den hostede og spyttede, store dampskyer boblede op overalt og løftede kølerlågene op. Loft og gulv gav sig, jeg smed min cigar fra mig, da jeg for tredje gang havde stoppet den ind i mit ene øre. Men lige da vi var på siden af den, dukkede en stor modgående lastvogn op forude, og styrmand slog bak. Og det kunde den, den rejste sig helt op på forbenene, og med et brag landede bagsædets indhold på ryggen af os, mens en haglbyge af hatte, briller, halstørklæder, halskæder, nøgler, lommetør-

Konkurrence i bueskydning. 1952.

klæder, bindehoser og andet husgeråd dekorativt anbragte sig på og rundt om os.

Lastbilen kørte venstre om os. Chaufførens sorte fjæs var et stort grin, da han vinkede op til os.

Men nu var den blevet stædig for alvor, ganske uanfægtet af spark og træk i kæden blev den stående på stedet.

Til alt held var det på toppen af en bakke, så da bremsen igen var blevet løsnet, begyndte den igen og uden påviselig grund, og efter en halv snes hop bevægede den sig igen fremad. Men makkeren forude var ikke til at se mere.

Så svingede vi til venstre ind på en sidevej og hostede snart efter stop hos skrædderens hvide stakit. Jeg kravlede rystende ud og landede med et bump ved siden af min seng.

.... tror du ikke, at din søvnløshed skyldes for lidt motion? Bader du? Har du måske set Jørgen i et elegant udspring? Som en lyserød komet stige til vejrs og så i nedslaget kløve Geddedammens vand-spejl, mens en fontæne af mudder stiger til vejrs. Eller Johns rejehop, der sender alt vandet ned i den anden ende, eller Bents og Poul Eriks lydløse svæven over rørene som et par guldsmede i glideflugt?

Eller kender du den velgørende fornemmelse, der risler gennem en, når man ryger på hovedet ind i en bølge ude i Vesterhavet? Dette grøn-blå, klare, friske vand, der bringer helse til rifter og småsår, det skal nok bagefter give træthed, kan du tro.

Udsigt over Hvide Sande. 1952.

Eller går du? Bruger du dine ben hver dag til andet end at slæbe dig fra middagsbordet og hen til divaneseeren?

Der er ikke et sted her i huset, hvor der ikke hele tiden er færdsel på de mange trapper. Er du klar over, at John i første klasse skal op ad 11 trapper og ned ad 7 for at indtage dagens måltider, og at hvert samfundsmedlem her daglig går 5 km?

Eller kender du rytmen i bentøjlet på den tredie marchdag til Vesterhavet? De bevæger sig ganske af sig selv med lige lange skridt hver gang. Og tror du så ikke, at vi kan sove, selvom jorden er aldrig så ujævn og med et par vandresko til hovedpude?

Jeg kan høre dig sige, at vi går mange unødvendige skridt. Ja, måske.

Der var engang en tynd og sorthåret dreng, der skulde træffe sin onkel i Kolding på rutebilstationen. Selvfølgelig stod han af ved jernbanestationen.

Da onkelen ikke var der, blev han klar over fejltagelsen og begav sig på vej til rutebilstationen.

Her var onkelen imidlertid blevet nervøs for drengen og var i stormskridt efter oplysninger fra chaufføren på vej til jernbanestationen.

De krydsede hinanden uden at blive opdaget.

Tyve minutter senere bevægede de sig begge to i modsat retning og stadig uden at blive opdaget.

Så tog onkelen, der skulde på arbejde, med den første bil hjem, mens

drengen modfalden tog plads i ventesalen med sin pakke af skiftetøj.

Her blev han fundet ud på aftenen af en togmand og afleveret på kontoret. Ved opringning hertil fik vi aftalt, at han skulde stige ud i Eltang, og Slothus blev allarmeret.

Sheriffen Hopalong. 1952.

Selvfølgelig glemte han at komme ud i Eltang og fortsatte til Taulov. Slothus så ham, vendte bilen og kørte til Taulov. Men her var drengen steget ud og kravlet ind i det tog, der holdt med næsen i den anden retning, for at gøre sin fejl god igen.

Men uheldigvis standsede det tog kun for at afsætte og optage passagerer, og da ingen vidste noget, befandt drengen sig snart efter igen i Kolding.

Efter fornyet opringning beholdt de ham der, til han blev afhentet.

Kun hans skiftetøj fortsatte rejsen, hvorhen ved ingen.

Han sov godt, kan du tro.

Nu mangler jeg bare at spørge dig, om du driver vintersport? Eller det kender du måske slet ikke?

Isen her bliver ikke gammel i gårde, den bliver simpelthen slidt op, og det, der ikke bliver slidt, skal de store og mest klodsede nok få smadret ved mere eller mindre uheldige nødlandinger.

Og så i sne, i hvidt pudder med en glimten af tusinde af iskrystaller og på ski i langrend på sporsne.

Hånden på hjertet du, der findes dog roser på denne syndige jord.

Prøv det, og du vil give mig ret.

Og så ønsker jeg dig en glædelig jul.

Ibov.

Storkeungerne ringmærkes. 1952.

Fra parken.

